

Universitätsbibliothek Wuppertal

Demosthenis Et Aeschinis, Principum Græciæ Oratorum Opera

Demosthenes

Aureliae Allobrogum, 1607

Epistolæ Æschinis

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1565](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1565)

πρὸς τὸν ἀδελφὸν ἐπινικόν, ἀδρα ὑμῖν εὐνοῦν, καὶ ἐμοὶ φίλον, κακεῖνον πρὸς ἐμὲ ἀγαθῶς ἀκούσαντί μοι ἀέλει, ἐδίδει πρὸς ὑμᾶς αὐτὸν ἀποσεῖλαι· ὅπως πάντα σαφῶς ἀκούσαντες τὰ ἐν τῷ στρατοπέδῳ γεγνότα, τῷ πρὸς τὴν μάχην ἀδρα γεγηρημένου τότε, εἰς τὸ παρὸν παρρητικῶς τὰ λοιπὰ τῶν θεῶν τε λόγων, ἀβοίλευθε ἔχειν ὑπολαμβάνητε. ὁ τυχεῖτε.

ΙΕΡΟΝΥΜΟΥ ΒΟΛΦΙΟΥ ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΙΧΙΝΟΥ ΕΠΙΣΤΟΛΑΣ ὑπόθεσις.

ΟΤΙ αιχίνης, μὴ ἐλὼν κτησθῶντα, μᾶλλον ἢ Δημοδένειον, οὐ κατηργεῖ μὴδὲ τὸ πικρὸν μέρος τῆς ψυχῆς μεταλαβὼν τὴν ἀπικίαν οὐ φέρων, τὰς μὲν ἀδύνας ἀπέλειπεν· εἰς ἃ ῥόδον μετακίνησεν· παρτί που γινώσκον. ἐκεῖ τοίνυν ταυταῖς τὰς ἐπιστολάς γεδὼν ἀπάσας γράψας, πῆ μὲν τοῖς φίλοις τὰς τε ἀποδημίας, ἢ τὰλλα τὰ κατ' αὐτὸν, ἐδίδωκε· πῆ ἢ τὴν τῶν ἐχθρῶν ἐπιχειρητικίαν ἀμύνετο· πῆ ἢ τοῖς ἀδελφαῖσι ὑπερῶν αὐτῶν μὴδὲν ἐξ ἀμάρτυτος, ἀπολογουμένῳ, ἢ συμβεβηκότων γνωσιμαχίαν, κατὰ τοῦ τυχεῖν ἐφίεται.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΑΙΣΧΙΝΟΥ ΤΟΥ ΡΗΤΟΡΟΣ.

ΦΙΛΟΚΡΑΤΕΙ.

ΑΥΣΑΝΤΕΣ ἐν μυνυχίας ἐσπέρας λαμπαρά σφόδρα σίεσθαι πρὸς μέστω ἡμέρας, κατήχθημεν εἰς * νηροσὸν τὴν κείων. καθίσαντες ἢ ἡμέρας ἐνία (σκαιὸς γὰρ ἡ ὁ ἀέμος) εἶτα πάλιν λυσαντες, ἄμα τῆ ἑω εἰς δῆλον ἡλδοῦμεν. δῆλιοι ἢ ἐνόσων λοιμώδη πνᾶ νόσον· τὰ μὲν πρὸς ὅσα ἐπιμύσαντο λυκίας, ἢ τὰς ξίχας λυκοὶ ἐγνοντο· ὃ ἢ ἔαηλος αὐτῶν, καὶ τὰς ἐνα ἀνώδου πυρετοὶ δὲ οὐκ ἐγίνοντο. οὐδὲ ἀλγυθόνες μεγάλα, οὐδὲ τὰ κατὰ μέρος παρήλαττειν οὐδὲν ταῦτα ἢ ἐπύθοντο μὲν μὴν ἀπόλλωνος αὐτοῖς συμβεβηκέναι, ταφέντος ἐν τῆ νήσῳ πνος τῶν ἐπιφανῶν. ἐπὶ τερσὲν εἰωδός. ἐν τούτῳ οὐκ πρὸς βάλλειν αὐτοῖς τὸν θεὸν τὴν νόσον ταύτην ὑπελάμβανον. ἡμεῖς ἢ ὡσπερ αἰς π ἐθνος ἀλλόφυλον, ἢ νῆσον ἐν τῆ ἕξω θαλάττῃ ἀφγυμῆμοι, καὶ ἰδόντες δεξιάφνης χρώμα πικίλων ἀθρόπων, νυκτὸς ἀποφύροντες ἀχόμεθα· πικυθάνομοι ἀλλήλων καὶ τὸν πόρον, εἰ τὸ χρώμα ἔχοι ἕκαστος, οἷον ἐκόμιζεν οἰκοδομῆ, καὶ τὰς ξίχας. Ζάλη ἢ ἀέμος δεξίως ἐμπέσων, ἀπῆνεγκεν ἡμᾶς ὑπερ κρήτην, πλησίον ἡμαδοῦντος, ὡς ἢ ἐν ἀπόπῳ ἡδῆ, ἀντιπνεῖ πνεῦμα λιβυκόν. εἶτα πνᾶσαντες ὑμῖν ἀπαρκίον, πάλιν ἐφερόμεθα, πάντε νυκτίας ἐν θαλάττῃ γυρόμενοι ἐν αἰς πρὸς ἔχομεν ἀθρόον ἡνα μάθωμεν μὴ πολυπαραμονεῖν, εἰ τις ἐν τῆ ἑαυτῆ παρτίδι καὶ τοῖς νόμοις ἢ μὴ, σεφανούται. κακεῖθεν τέτταρον ἡμέρας, ἀφικόμεθα εἰς ἐπινειον π τῆς ῥοδίας· ὅπου νοσησά μοι συνέβη τὴν πρὸς τὸ ἀδμα νόσον. ὡς ἢ ἐπιμείναντός μου αὐτόθι, οὐκ ἐνεδίδου ἡ νόσος· διέπλυσα εἰς ῥόδον καὶ ἐδέξατο ἡμᾶς ὁμοῦως ὁ τόπος. ὁ θυὸς γὰρ, ὡς διέβλυ, πολὺ ῥάων ἐγχοῦμεν. καὶ ταυτὴ μὲν εἰχομέν σοι τῶς ἐπιτέλλεν. τὰ δὲ ἄλλα ὡς ἀνέκατα συμβεβηκοί, δηλώσομεν. ὁ τυχεῖ, καὶ μὴ πρὸς σφρουε μήτε τοῖς πλέον σου μήτε τοῖς ἐλαττον διυμαμῶσις.

Ad Epinicum fratrem, virum vestri studiosum, & mei amantem, atque ab illo ad me perductus esset: ego audito nuncio, eum ad vos mittendum censui: ut perspicue rebus omnibus, quæ in castris acciderunt, ex eo qui tum prælio interfuit, auditis: & in præsentia bonis animis sitis, & reliqua, diis bene fortunantibus talia fore, qualia vultis, expectetis. Valet.

ÆSCHINIS ORATORIS EPISTOLA XII. Hieronymo Vuolfio interprete. XX.

ARGUMENTVM.

Notum est, Aeschinem ob iudicij ignominiam, quo accusatum Ctesiphontem, vel Demosthenem potius, reu non peregerat, quinta suffragiorum parte non accepta, celsisse Athenis, ac Rhodum se contulisse. Vbi has epistolas ferè omnes scripsit: in quibus partim amicos de itineribus & statu rerum suarum certiores reddit, partim inimicorum insolentiam retundit, partim innocentiam suam apud Athenienses quos monet, ut temerariis bellis abstineant, defendit, utque ab eis in patriam reuocetur, petit.

EPISTOLÆ ÆSCHINIS ORATORIS.

I. AD PHILOCRATEM.

QUONIAM ex Munichia vesperi soluisse circa meridiem serenissimo Scirone flante, ad * Nereffum, Ceiorum oppidum, appulimus. Ibi nouera dies ob aduersum vētum defedimus: post rursus profecti sub auroram, Delum peruenimus. Sed Delij pestilenti quodā morbo laborabāt, Nam facies eorum albugine opplebantur, capilli etiam candescebant: collum autē & pectus intumescibat. cæterum nulla febris accedebat, neque partes corporis inferiores quicquam mutabantur. Hæc * audierant ex Apollinis ira sibi accidisse, quod vir quidam illustis, contra morem veterem, in insula sepultus esset. Ea igitur de causa Deum sibi morbum illum immittere putabant. Nos autem quasi ad gentem aliquam peregrinam, aut in exteri maris insulam peruenissemus, & subitò varium hominum colorem vidissemus: noctu aufugimus, alius alium inter nauigandum sciscitantes, vtrum eum colorem & capillum quem domo quisque attulisset, retineret: sed tēpestas exorta, & ventus impetuofus, nos supra Cretam prope Psamathuntē abstulit: quem locū cum iam in conspectu haberemus: reflat Ventus Libycus. Deinde cum septentrio nobis spiraret, rursus ferebamur, quinque noctes in mari versati, quibus Athronæ appulimus: ut disceremus non curare, si quis in sua patria siue secundum siue contra leges corona donaretur. Atque inde quatuor diebus in nauale quoddam Rhodium peruenimus, vbi in morbum & difficultatem spirandi incidi. Quo in loco dum manebam, cum morbus nihil leuaretur, Rhodum traieci: ac placidè nos vrbs excepit. Statim enim ut eo transieram, multò melius habere cœpi. Atque hæc hæctenus, habuimus, quæ tibi scriberemus: cætera potitò uti quæque acciderint significabimus. Felix sis: & caueas velim, ne quem te vel potentiorē vel imbecilliorē offendas.

II. AD CTESIPHONTEM. A

β. ΚΤΗΣΙΦΩΝΤΙ

Exprobrat inimico te conciliato inconstantiā, eūmq. moderatio nis admo net.

Scriptit nobis Nicostratus, auunculus noster, te scum sibi non mediocriter insultare, tum mihi exprobrare quam propter te accepi calamitatē. Ego verò miror quid tibi acciderit, vt nobiscum domo egressis, tam multa colloquereris, vt crederē, te nihil eorum quæ dixisses, simulasse: intuens primūm calamitatem meam, quam non incredibile putabā inimicis etiam esse miserabilem: deinde vultū tuū tristem, & penē lacrymabundum. Itaque necessarium nostrorum quibusdam mandari, si qua re egerent, vt te accederent, eosque quiduis impetraturos esse promisi eis, atque ipse etiam sæpe ad te scripsi, iis de rebus quas Athenis consequi cupiebam. Nunc verò nobis, qui tibi iam impedimento non sumus, qui nec tibi nec quiquam Atheniensium obturbamus, insultas: nulla vel fortunæ vel vllius humanitatis habita ratione: atque post victoriam certamen renouas contra nos, qui & patria excidimus & dignitate priuati sumus, & ciuitate & ciuibus & amicis. Ac quæ in me absentem conuitia dicis ea probabile est tibi quidem aliquid & inuidiæ & odij paritura: non secus ac si mortuum aliquem infectareris, in vbe adeò leui & humana: ego verò propterea nihilo deterior existimabor, qui absens a te malè audiam. Calamitosior quidem & miserabilior haberi queam: vt, qui olim nihilo vobis inferior fuerim, nūc autem nullam pro me vocem edere, ac ne audire quidem possim conuicia. Iam senem moderatum exagitare, qui nullam vltionis spem habet, vt qui spem omnem in vobis ipsis adhuc habeat, qui * eum ne ipsi quidē amplius cōseruare possitis, nonne turpe est? Ne feceris, obsecro te, ne feceris Ctesiphon, neq; si maximè nobis molestus esse studes, neq; vllis malis nostris fatiatus es, isto piaculo te liberōsq; tuos obstrinxeris: quos ea spe alis, vt senectutis tuæ imbecillitas in eorum prælidio conquiescat. Memento potius, ne Aeschinem quidem huc se redactum iri vnquam putasse, nec multos alios, qui maiorem etiam in sua patria auctoritatem habuerunt, & splendore me ac te superarunt.

III.

Cōsolatur exilium exēplo clarorum vitorum.

Omnes alij qui per iniuriam exulant, aut reditum a ciuibus precantur: aut frustrati eo, patriæ maledicunt, vt quæ iniquè secum egerit. Ego verò postquam in calamitatem actis in republica meis indignam incidi, & dum alios accuso, ipse sum condemnatus: molestè fero equidem, vti par est: sed nihil profus succenseo. Neque enim adeò vaxors ego sum: vt ex qua vbe Themistocles, qui Græciæ libertatem asseruit, pulsus est: atque vbi Miltiades, ob exiguum debitum senex in carcere mortuus est: ei vrbī Aeschines Atrometi filius exulans succensendum esse arbitretur, si quid sibi Athenis vlitatum acciderit. Imò potius ego hoc iure præclarum duco, me cum illis apud posteros in ignominia esse: & dignum habitum qui sitivilem cum eis fortunam experirer.

IIII.

Cleocratis cuiusdam hospitis sui genus & prudētiam laudat.

Posteaquam percōtari tibi libet de Cleocrate: quis sit Cleocrates, audi. Desines. n. gratis inquirere: neq; abibis, priusquā longam audieris narrationem. Nam genere quidē inter omnes Græciæ viros nō est obscurissimō: si de Ariphronē, qui est a Demageto oriundus, perconteris, quem magnus etiā extollit Pindarus. Sed vide ne ridiculus fias, si quæras, quis sit Pindarus. Nam id scriptum te arbitror, quod nō μέγας αίρει πίνδαρος. ἀλλ' ὅπως μὴ γέλῳται.

Πέσειλεν ἡμῖν νικοςτρατος, ὁ παρὸς μητρὸς θεῖος, ὡς ἐπηρέαζοις μὲν εἰς αὐτὸν οὐ μέγας ἐμοί ἢ οἰκειδίζοις ἢ δὲ σέ μοι συμβάσαν συμφορὰν. ἐγὼ ἢ θαυμάζω, τί παθῶν ὄξυοῦσι κλύοῖκοθεν ἡμῖν ποσῶτα διελήχθης, ὡς ἐπειθὴ μὲν, μηδὲν ὦν διελήχθης πεπλάσθαι σε, μήδ' ἄλλως φρονεῖν βλέπων παρῶν μὲν εἰς τὸ ἐμὸν ἐξυμφορὰν, ἢ οὐκ ἀπακὸς εἶ, καὶ τοῖς ἐχθροῖς ἐλεεῖν ὑπελφύβαιον ἐπειτα ἢ καὶ εἰς τὸ παρῶν σου στυθεσθῶν ὄν, καὶ ὁμοιον δεδαικρυμένω, ὡς ἐγὼ γὰρ καὶ ἐπέστηκα εἰσὶς τῶν παρῶν ἡμῖν εἰ τοῦ δεινῶτος, παροσθέναι σοί, ἔμεινός ὑπερήσειν ὑπεχρόμιον αὐτοῖς, καὶ αὐτοῖς ἢ ἐπέσειλα παρῶν ἐχθροῦ πλῆθον ἀθλιωσὶ μοι γηρόδης πολλὰς, νῦν ἢ καὶ ἐμποδῶν ἐπ' ἐσὶν ἡμῖν, ἔτε δεινοχλοῦσί σοι, ἔτε ἀλλ' ἢ πρὸς ἀθλιωτων ἐπηρέαζεις, ἔτε εἰς τὴν τύχην ὑπεβλέπων, ἔτε εἰς ἄλλο τι τῶν ἀθεσπῶν. ἀλλ' ἐπαρῶν ἢ ἐπ' ἐκπεπλῶκόσι τὴν παρῶν, καὶ ἀπεσερημένους ἐπιπρῆμα, καὶ πόλεως, καὶ πολιτῶν, καὶ φίλων, ἔσσα μὲν εἰς ἐμὸν ὄντα ἐβλασφήμεις, σοὶ μὲν ἴσως φέροι αἰτίνα εἰκότως καὶ φθόνον καὶ μῖσος ὡς ἐμοί αἰτίνα τῶν τεθνεώτων ἐπιβάλλοιο βλασφημῶν, ἐν ἔτω γρησῆ ἢ φιλιανθεσπῶ πόλει. ἐγὼ ἢ ἐκ αὐτῶν ταῦτα φαυλοτέρως νομιθεῖν, ἀπὸν ἔσσοῦ λοιδορέμδος ἀτυχέστερος μὲν τοῖς καὶ ἐλεεστέρος ἴσως νομιθεῖται. καὶ ποτὲ μὲν ἔδεν ἢ τῶν ἐχθροῦ νῦν ἢ οὐδεμίαν ἔσσο ἔμαυτὲ φωνῶν ἐκπέμπειν, ἀλλ' ἔσσο ἀκέρῃν λοιδορέμδος δύναμαι, τὸ ἢ γέροντα ἐπιεικῆ ὑβρίζεις, καὶ μηδεμίαν ἐλπίδα ἐπ' ἐχθρῶν ἢ δυνήσεσθαι ποτὲ αἰνῶντα ὅς γὰρ τὴν συμπασαν ἐλπίδα * ἐφ' ὑμῖν αὐτοῖς ἀκίμων ἔχει, τοῖς μὲν αὐτοῖς σῶζειν ἐπ' ἑωυμένους πῶς οὐκ ἀγρόν ἔστιν; ἀλλὰ μὴ παρὸς τὴν δίδος, μὴ σύγερ, ὡς κτησθῶν, μηδὲ εἰ τὰ μέγιστα ἢ μᾶς ἀνιῶν βούλει ἔσσο εἰ μὴ πεπληροσέσσο μηδὲν τῶν ἡμετέσων κακῶν, μῖσος γὰρ τὸ μὴ παρῶν σῶσθαι τε καὶ τοῖς πασι τοῖς ἐφ' ἐφεις, ἐσσοσθῶν σοὶ δηλονότι τὴν γέροντα σὺ παρῶν δοκῶν, καὶ μέμνησο ὅτι ἔσσο ἀγρόν εἰς τὸ ποτὲ ἀρίστου ἢ λησπῶν οὐδὲ ἄλλοι πολλοί, καὶ ἐπ' ἄλλων ἀκμάσαντες ἐν τῇ ἑαυτῶν παρῶν, ἔσσο πολὺ λαμπερότεροι ἐμοῦ τε καὶ σοῦ γηρόμοιοι.

Οἱ μὲν ἄλλοι πάντες ὅσοι φόβουσι ἀδίκως, ἢ δεινῶντα τῶν πολιτῶν ὅπως ἐπανέλθωσιν ἢ δὲ μὲν τῶν πύθου λοιδορῶσι τὰς ἑαυτῶν παρῶν, ὡς φαύλως αὐτοῖς παρῶν φερεμένας, ἐγὼ ἢ ἐπιπρῶν αἰσθῆσις ὦν ἐπολιτῶν σάμῃν ἢ τύχῃσιν καὶ κτησθῶν ἄλλων, αὐτοῖς ἐάλων ἀχθῶμαι μὲν, ὡς ἐρ εἰκὸς ἔστιν ἀγανακτῶ ἢ οὐδὲν. οὐ γὰρ ἔσσο ἐγὼ γὰρ ἢ λήθῃς ἐμοί ὡς τε ἔσσο ἢ πόλεως ὁ δεινοκλήης, ὅτι ἐλάδα ἐλόδου ἔσσο, ἔσσο καὶ ὅτι ἐμὴ πᾶσης, ὅτι μὲν ὡφλετῶ δημοσίῳ, γέροντα ἐν τῶν δεσποτικῶν ἀπέδανε. ταῦτα τῇ πόλει, ἀγρόν τὸν ἀξομῆτα φόβουσιν, ἀγανακτῶν οἰεσθῶν δὲ τῶν ἐμὸν εἰωσῶν ἀδίκησιν ἐπαθῶν. ἀλλ' ἐγὼ γὰρ καὶ λαμπερόν εἰκότως νομισαμί, αἰτῆ γηρόδης, τὸ μετ' ἐμῶν ἐν * ἀδίκῃσιν παρῶν τοῖς ἐπειτα ἀθεσπῶν, καὶ ἄξιος τὴν ὁμοία παρῶν οἰκείνοις γηρόναι.

Πείδη σοὶ δοκεῖ πυνθάνεσθαι παρῶν κλεοκράτης ὅς τις ἔστιν ὁ κλεοκράτης, αἰσθῆ. παύσθη γὰρ ἔσσο ποσῶν παρῶν, ἐπὶ αἰσθῆ παρῶν μακρῶν ἀξομῆσιν διγῆσθαι. τὸ μὲν γὰρ γηρόν ἔστιν ἀπάντων ἀνδρῶν ἐλλῶν οὐκ ἐν ἀφανέσθαισιν ἀρίστου τὸν ἐμὸν δαμαγήτου εἰ ποσῶν πυνθάνοιο, ὅτι οὐδὲν ἔστιν ὁ πίνδαρος. τοῦτι μὲν γὰρ οἰμα ὅτι

ὅτι καὶ ὡς μανθία τῶν γεμισσάμεν ἄμα ἐμοί ποτε ἔμαθες τὸ γράμμα, εἰ μὴ δένος ἔπ' ὡς μανθία μνημονεύεις, ἐν τῇ ὀμηλικῆς μελοποιίᾳ ἐκείνῳ ἀκέρως λέγοντες ἂν τε λιπαρὰ καὶ ἀρίθμοι, ἐλλόδος ἔρεσμα ἀθάνατον, ὅτι πινδαρος τῷ θεοῦ τὸ ἔπος τὸ βῆσι λέγοντες καὶ ὅτι ἐζημιώσαν αὐτὸν θεοὶ τὸ ποιῆσαι τὸ ἔπος οἱ ἢ ὑμετέροισι ποιεῖν διπλῶν αὐτῶν τῶν ζῆμιαν ἀπέδοσαν μὲν τῷ εἰκόνι χαλκῆ πηῖσαι καὶ ἡμῶν ἐπὶ τῆς βασιλείου σοῦ, καὶ δὴ δῆμος ἐν δὴματι καὶ λύρα ὁ πινδαρος, δὲ δὲ δὴμα ἔχων καὶ ὅτι τῶν γονάτων ἀειλιγμῶν βιβλίον. εἶδ' δὴ ὁ πινδαρος δαμόνητον ἄδει ἐκείνον, εἰς ὃν ἀατίνει τὸ κλεοκράτους γῆρας λέγει δὲ περὶ ὁ αὐτὸς πινδαρος, καὶ τὰ πρὸς τῶν θεοῦ, καὶ τὰ πρὸς τῶν θεοῦ βύβιν, καὶ τὸ μῆτρον αὐτῶν γῆρας ἀπέτα, καὶ εἰ μὴ σφόδρα ἡδεῖν ποιητῶν ἡσφῆρον ὄντα σε, καὶ τὰ ἀγροῦ τῶν θεοῦ, καὶ τὰ δπολέσαντα ἡμῶν ὅτι τῶν δματῶν μῆλλον πρὸς ἐπὶ τῶν, καὶ ἄπο γῆρας ὑπελάμβανόν σε ἡσφῆρον μόνον τὰ πρὸς τῶν θεοῦ, εἰπὼν ἔπι πινδαρου νῦν ἢ οἶδα ὅτι μάτῳ σοι ταύτῳ τῶν λύρα λέξομαι, δοκεῖ αὐτῶ μοι ἀάγκη εἶναι δηγησαδαί σοι τὸ δηγημα τῆτο. ἄξιον γὰρ ἀκούσαι, εἰ καὶ μὴ πορῶν κλεοκράτει. λέγετα γὰρ ποτε ἡμῶν πορῶν ὄλυμπιοι παρελθούσα εἰς τὸ σάδιον, ἐσάνα τε ἄμα τοῖς ἀνδράσι, καὶ δαίσαδαί τοῖς ἀγωνιστοῦσιν, ὅτι τῶν ἡμῶν ἢ αὐτῶν ἢ ἑλλανοδικῶν, ὅτι ἐτόλμισε παρελθεῖν εἰς τὸ σάδιον ἄπο κείνου ἀνι γὰρ ἀλλῆ τῆτο γυμνακὶ δέδωκε καμνησαδὶ οὐτως ὁ θεός, ὅτι καὶ πατέρα καὶ εἰς ἀδελφοῖς ὄλυμπιονίκας ἔχοι, καὶ ἡμῶν ἐπ' ὄλυμπια ἀγῶ. ταύτης οὐκ ἔστι πορῶν ὄλυμπια καὶ τούτου τῶν γῆρας ἄπο ῥῶν ὅτι ὁ κλεοκράτης ὡς εἰ μάλλον πάντων ἢ αὐτῶ πυδέσθῳ καὶ πλείω μὲν οὐ βέλομαι λέγειν ἴνα μὴ, οὐ μνήσαι σοι, ὅτι ἡμῶν, ὅς τις ἔστιν ὁ κλεοκράτης βέλεσθῳ μόνον, ἀλλὰ εἰ κεκοιμακέναι αὐτὸν, ὡς περὶ καὶ θεοσύμαχος τὸν ξένον, σιν τεταγθῶν, εἰ δποτίεν ταύτῳ τὴν χεῖρα τῶν λαμπερῶν ἐσάδῳ δοκῶ. τοσοῦτο μὲν τοι εἴποιμ' αἰ, ὅτι ἡ πορῶν ἐκείνη, εἰ τῶν ἐγνώκει τὸν κλεοκράτη, πολὺ ἂν μῆλλον ὅτι τούτῳ, ἢ ὅτι τοῖς πῶντε ὄλυμπιονίκας ἐσεμνυέτο.

A tror aliquando vnà mecum apud Mantiam literatorem didicisse: & si nihil iam Mantianæ doctrinæ meministi, in concionibus certè Melanippum subinde dicentem audis, Beatæ & celebres Græciæ propugnaculum Athenæ: atque addentem, Pindari esse hoc carmen: ob quod factum à Thebanis multatus fuerit: maiores autem nostros duplam ei reddidisse multam, præterquam quod cum area statua ornarint, quæ quidem etiam vsque ad nostram aetatem ante regiam porticum fuit: Pindarus cum veste & lyra sedens, diadema gerens, & in genibus complicatum libellum habens. Is igitur Pindarus Demagetum illum celebrat, ad quem refertur Cleocratis genus. Mentionem facit etiam idem Pindarus, Diagoriorum & aniculæ quam maternum eius genus attingit. Quod nihil compertum haberem, te poetarum esse contemptorem, & circumforanea ista studia, quæ nos perdidit, magis complecti: satis esse putassem, te admonere tantum Diagoriorum, recitatis Pindari versibus. Nunc scio nos frustra tibi lyram illam recituros. Itaque necessarium mihi videtur, eam tibi rem narrare. Est enim audire operæ pretium, tametsi nihil ad Cleocratem attineat. Memoriam proditum est, senem olim mulierem Olympiæ in stadium progressam, & viris altitisse, & spectasse certamina. Cum autem Græcorum iudices eam appellassent, cur aufa esset in stadium progredi? respondisse: Cui verò alteri mulieri Deus hæc gloria prærogatiuâ dedit? Nam ego & patrem habeo, & tres fratres, qui Olympiæ vicerunt, & filium ad Olympiæ duco. Huius igitur anus, & huius stirpis germen est Cleocrates: idque ex omnibus potius quàm ex ipso cognosces. Ac plura dicere nolo: ne non solum indicare tibi quod voluisti, quisnam sit Cleocrates, sed & laudationem eius instituisse videar, vt Thrasymachus hospitis sui, & hanc ei referre gratiam pro splendido conuiuio. Illud tantum dico, si anus illa hunc Cleocratem nouisset, magis eo fuisse gloriaturam, quàm quinque illis Olympiæ victoribus.

V.

O Μέν Ιουλιᾶδης, ὃ μάλισ' ἐπιπόθεις, οὐτε ὅτε ἀφίγημαθαι εἰς ῥόδον, παρῶν ἐτυχῶν, ἀλλὰ πρὸς λίνδον ἢ οὐτε ἐπιπελθῶν εἰς ῥόδον, πρὸς τῶν ἡσφῆρον ἡμῶν ἔξω δὴ τῆ τακονά τῶν θεοῦ πορῶν λέγειν, εἰ πινων χεῖρῶν. ὅτι κλεοκράτης οὐδέ, μα τοῖς θεοῖς, ὅτι σείλαί σοι δυναμῶν ἀντάρκως, τῶν ἡσφῆρον τῆς φιλανθροπίας, ὅτι κέρχηται πρὸς ἐμῶν καὶ γὰρ οἰκίαν παρεσβύασέ μοι δημοσίᾳ δοθῆναι, καὶ χεῖρον ἐν καμείρω καὶ αὐτὸς ἢ ἐπεμψῆν ἡμῶν ὅτι ὅτι τῶν εἰς ἐπιαντὸν ἀφρονα, οὐκ ἐμοί μόνον, ἀλλὰ καὶ τῶν θεοῦ καὶ ὅτι τῶν καὶ τὰ μὲν ἄλλα εἰ καὶ φαυλότερα τῶν ἀθλίωσιν, ὡς περὶ ἑλλαιον καὶ μέλι' ἀλλ' οἷον παρῶν οὐδὲν αἰ τῶν ἐκεί δειθεῖν μὲν οἶνον γε μὲν καὶ πολλὸν ἀμείνω τῶν παρ' ὑμῶν καὶ ἐν σποβίλου ἄμα εἰ ἀλόβρον καὶ ἀρωμάτων πεποιημῶν ἐν τύποις ξυγματοῦν καὶ πέτομαφά σοι ταῦτα δ' ἡμῶν ἐπεμψῆν καὶ πρὸς μεδίμνοις, ὅσοις ἐγὼ οὐχ ὅτις ἐμμαντὸν ἀλλὰ καὶ πάντας κωθωμάδας δαρκείν αἰ ἡδυνάμην καὶ πολλὰ ἢ ἄλλα πρὸς τούτοις, ἀγρέσεν αἰσχυρόμαθαι ἴνα μὴ πῶν δηλοῦν ἐμῶν μικρολογίας δόξω. τὸ μὲν γὰρ τὰ μικρὰ πάντῳ ὑπεραπάζεσθαι μικρολογίας μὲν πρὸς ἐμῶν καὶ ἀπειροκαλίας φιλοφρονημάτων δειχῆν μικρῶν πάντῳ ἐγὼ καὶ ἡμῶν ὁμολογῶ. παρέχει δὲ ἡμῶν, καὶ ἄλλα καλλίω συνῶντε ἀγρέων, καὶ

I viades, quo maximè confusus fuisti, neque quum Rhodum venissemus, adfuit, sed Lindi fuit: neque Rhodum reuersus, admodum nos humaniter accepit, nisi quod vulgaria ista nunciari iuisti, si qua re egeamus. Cleocrates autem quàm insigni erga nos vltus sit humanitate, ita me Deus amet, scribendo satis consequi non possum. Effecit enim, vt ædes mihi publicè darentur, & fundus Camiri. atque ipse etiam misit nobis commeatum qui vel in annum sufficiat: non mihi tantum, sed & Theutranti, & Oplistiæ. qui quidem etsi minus lautus sit quàm Atticus, veluti mel & oleum: talis tamen est, & hoc instructi, illum non requiramus. Vinum autem vestrati multo præstantius, & bellaria confecta ex nuce pinea, farina & aromatibus: de quibus etiam tibi aliquid misit. Hæc nobis misit: & tot frumenti medimnos, vnde non me tantum, sed omnes etiã Corhocidas sustentare possim. ac multa etiã alia præterea, quæ scribere pudet, ne minuta quædam consecrari videar. Tametsi enim res peregrinas maximi facere, pusillitatis cuiusdam & incitiæ esse puto: tamen vel tenuissimis humanitatis officiis me deuinciri fateor. Suppeditat nobis etiam exoticorum aprorum

Cleocratis in se hospitalitatem prædicat, & de exilij molestia conqueritur.

Instruxerat autem *nimirū de die stratagema illud, atque invidias contra Gallirhoen. Cum autem la- uaretur, & de more verba illa pronunciatet, vt po- sterior cognoui: CAPE MEAM SCAMANDER VIRGINITATEM: profiliens ē fruticibus Scamander Cimon: Liben- ter (inquit) accipio, & sumo Callirhoen Scaman- der: & multa in te confera n beneficia. Hæc cum diceret, simulque abrupisset puellam, se occultat: non tamen res etiam occultatur: sed cum quatri- duo post pompa esset Veneris, & recens nuptæ ei pōpe interessent, nos quoque illam spectabamus. Sponsa a item Cimone in conspicata, vt nullius ma- li tibi conscium, vnā mecum spectantem, honorem ei prebuit: & nutrice in intuita, Vides. (inquit) mea nutrix, Scamandum, cui virginitatem dedi q. io illa audito, exclamavit: itaq; ficinus diulgatur. Vt verò domum ingredior, prehendo Cimonem, & ita cū eo ago vti par est, vocans nefarium, & dicens per eum peritisse nos. Is verò nihil ea re perterritus, ne- que verecundatus ob ea quæ fecera: fabulas narra- re cœpit prolixas: vndiq; eos connumerans, qui cru- ciatu digna commiserant. Nam & in Magnesia idē circa Mæandrum fluuium, aiebat, esse factū à quo- dam indigena adolescente, ex quo etiam hodie At- talem pugilem pater, inquit, non suum, sed Mæan- dri esse filium, persuasum habet, eaq; de causa illū aded carnosum & robustum esse corpore. Cum verò multis acceptis plagis, viribus destitutus abire: fluuiū ei indignatum ait, quod eum patrem non procla- masset. Tum igitur succumbit, non ei deest excusa- tio. Et circa Epidanum rursus eodem modo Ca- rionem aiebat Masicum præ stultitia credidisse, puerum ex adultero natum esse filium Herculis. E- go verò, Non procreavi puerum, inquit, sed collo- cutus semel sum cum puella iam exoleta, lauante cum vna anicula conspicatus. Præterea mihi vide- tur, inquit, * vt res lilies profus terribiles & tra- gicæ sunt, nobis etiam aliquid esse * perferendum, & tanquam in Comœdiis, circa Scamandrum pa- trandum aliquid. Tum ego nihil aliud nisi, quo tandem euaderet tanta impudentia expectans, lapis penē factus sum: aded mihi res incredibili videba- tur. Ille verò tertium etiam Apollinis & Bacchi a- dultorium tentaturus erat scilicet: donec ego vidi turbam ad ianmam accedentem. tum, Hoc illud est, inquam, combustum nos adueniunt: & statim per- politicum a Melanippidem confugi. Inde vesperi ad mare profum versum. Deinde ad hospitium co- vento appulimus, quem nemo nauigans toletet, ni- si qui Cimonium piaculum fugiat. Talia cum per- pessus sim, ea tibi scribenda esse duxi, vt qui grauius etiam quam ego ipse laturus esses. Tu verò, vt arbi- tror, affatim ridebis.

XI.
SENATVI POPVLOQVE
ATHENIENSI.

Excusat & detentat a- sta ius in republ. ca. & a studio nouarum rerum pro- pter inoe- silentiam Athenienses detertet.

Aliis de rebus quibusuis, prius etiam, ad vos mihi scribendum esse putabā (neq; enim id quoque, ei, cui vestra n rempublicam cala- mitas ademit, ereptam arbitrabar) sed dare con- silia, & negotiis alienis implicari: non partæ in- continentia mihi esse videbatur in eo: qui admini- strata reipubl. tam graues dedisset pœnas: nisi cum & res potularet, & vos peteretis. Alioqui ne fa- miliarium quidem aliquibus facile esse suadere exi- stinabam, nedum ciuitati: & vobis esse alios qui reipublicæ, dicendo agendoque consulere possent.

A ἡμεῖς δὲ τὴν καλλιθέαν δόξαμεν. λουομένης δὲ καὶ τὸ εἰσόδου ἔπος, ὡς μετὰ ταῦτα ἐπυθούμεν, λεγούσης: λάβε μου σκάμανδρον τὴν παρθενίαν, ἐμδοξὸν ἐν τῷ δαίμονι ὁ σκάμανδρος κίμων ἠδὲ καὶ, ἔφη, δόξαμαι, καὶ λαμβάνω καλλιθέαν, σκάμανδρον δὲ καὶ πολλὰ ἀγα- θὰ ποιήσω σοι. ταῦτα ἄμα λέγων, Ἐ ἀρπάσας τὴν παρ- θενίαν ἀφανὴς γίνεταί οὐ μὲν καὶ τὸ πρῶτον ἀφανὴς γίνεταί· ἀλλὰ τέταρτον ἕσπερον ἡμέρας πομπὴν ἔχει ἡ ἀφρο- διτης ἐπιπέδου δὲ ἀγνοεῖ γυμνασίου καὶ ἡμεῖς τὴν πομπὴν ἐθεώμεθα. ἢ δὲ νύμφη ἰδοῦσα τὴν κίμωνα ὡς μὴδὲν αὐτῷ κινῶν συνειδὸτα ἄμα ἐμοὶ θεώμενον πρῶ- σκυλίησεν καὶ ἀποβλέψασα πρὸς τὴν ἑσπερὸν ὄρας ἔ- φη, τί τῆσθε τὸν σκάμανδρον, ἐπὶ τὴν παρθενίαν ἔδωκα. καὶ ἢ τί τῆσθε ἀκούσασι, ἀνέκραγε, καὶ τὸ πρῶτον ἐκπυθον γίνεταί. ὡς δὲ εἰκαδὲ εἰσέρχονται, κατὰ λαμβάνω τὴν κί- μωνα, καὶ οἶα ἡμῶν ἐρχίζομαι, καλῶν ἀόσιον, καὶ δὲ αὐτὸν ἀπολωλέναί λέγων ἡμεῖς. ὁ δὲ οὐδὲν δὲ αὐτὸ ἔδει- σεν, οὐδὲ ἠγαθέη τοῖς πρῶτον ἡμέραις, ἀλλὰ μῦθος ἐ- πελάβετο λέγειν μακροῖς, τοῖς ἀπαντοῖσι ἑσπερὸν ἀξία ἐργασίαν κατὰ εἰδωμένον. καὶ γὰρ ἐν μεγιστῇ ἔ- το πρὸς μάταιον τὸν ποταμὸν ἔφη γυμνασίου, ὑπὸ πνοῆ τῷ οὐκ εἰ νέον. ἀφ' οὗ καὶ ἐπὶ σήμερον ἀττάλον τὸν ἀθλη- τὴν ὁ πατήρ ἔφη οὐχ ἑαυτὸν ἴδον, ἀλλὰ τὸν μάταιον ἐπὶ πείθεται, καὶ δὲ τὸ αὐτὸν οὐτὸ πάνυ νομίζει σακκῶν τὸ καὶ ῥώμης εὐ ἔχειν. ἐπειδὴν δὲ πολλὰ λαβὼν πληγὰς ἀ- πειπαμένον ἔδειξεν, τὸν ποταμὸν αὐτῷ ἐμεισήτην λέγει, ἔ- πινυκῆσας οὐ πατέρα ἀνηγρόσεν αὐτὸν. οὐκ ἄρ' ἀποβίησεν ἢ τῶν ἡμέρων πρῶτον ἀσσεως. καὶ πρὸς δὲ δαίμων ὁμοίως πά- λιν, καμῶνα ἔφη τὸν μουσικὸν ὑπὸ δὲ δειῖας πεπεῖσαι, "πὴ ῥα κλίσεις ἢ τὴν ἐν μοιχοῦ γυμνασίου αὐτῷ παύσει. ἔγω δὲ οὐκ ἐπαυδοποιήσασμαι, ἔφη, ἀπαξ δὲ διελέχθην παύσει ὑπερῶ τὴν ἡδὴ καὶ λουομένην αὐτῷ μὲν μίας ἡμέρας ἔειδον. καὶ ἄλλας δὲ δοκεῖ μοι εἶναι, ὡς μοι παντά- πασι τὰ ἐν ἱλίῳ ξαμῶ καὶ φοβερὰ ἢ, παύσει δὲν τὴν καὶ ἡμεῖς, καὶ οἶον ἐν κωμωδία, πρὸ τὸν σκάμανδρον ἐργα- σαδαι, κατὰ μὲν ἄλλο οὐδὲν, ἢ ποὶ λήξει ἢ τοσαύτη ἀ- ναγκυρία, πρῶτον μὲν, λίθων ὑπὸ ἀπιστίας ἐγχερόσεν, ὁ δὲ ἔρπει καὶ εἰς τὴν ἀπόλλωνος καὶ διονύσου γυμνασίου ἐπά- ξων, ὡς ἰδὼν ἐγὼ ὄχλον πρῶτον τῆσθε, τὸ ἐμει- νο, ἔφην. κατὰ πρῶτον τῆσθε ἡμεῖς πᾶσι, καὶ δὲ ὑπερῶ τῶν πῶτον ὁδῶν πρὸς μελανιππίδην φούρων ἀχρῶν. ἐπὶ εἰδὲν δὲ ἐσπέρως ἐπὶ δαλατῶν εἰς τοῦτο πρῶτον, εἴτα ὡς τὸν ξενῶνα ἀνέμω κατήρημεν ὄν κηδεῖς αἱ ἄλλοις ἢ φούρων τὸ κημῶνιον ἄγος ὑπομέναι πλέων. τοιαῦτα μὲν παύσει, δὲν σοὶ γράφω, ὡς ἔμοῦ χετλιάσονται μᾶλλον, ὦ μὲν. σὺ δὲ αἰετῶς εἶμαι γελᾶσθαι.

ἰά.
Τῆ βουλῇ ἔ τῶ δῆμο τῷ ἀθηνάϊων.
ΤΑ μὲν ἄλλα δὲν ὑμῖν ἐπισέλλειν, πρὸς ἂν ἡβουλό- μεν καὶ πρὸς τὴν ὠμίω. οὐ γὰρ ἀθῆ. ἢ δὲ καὶ τὸ ἀτυχήσαντα τῷ παρ' ἐμῶν, ὑπελάμβανον. συμβεβῆκε δὲ ἢ καὶ πολλοὺς ἀφροδισίων, καὶ μικρὰς ἐμοὶ γὰ ἀφροδισίας ἐσπεί- νετο ἔργον εἶναι, δεδακῶτα τῆσθε αὐτῶν δίκην ἢ πολλὰ δὲ εἶδη πλέων εἶπὶ δὲ καλῶν τῶν ὑμῶν ἄλλως δὲ μὴ ῥα δὲ ἴδον πῶσι τ' ἐπὶ τῆσθε ἐκ δὲ πὸς συμβεβῆκε δὲ ὠμίω ὑμῖν τὸ εἶδη- ρων ἄλλως εἶναι καὶ λήξεν καὶ πρῶτον εἶναι δυναμένους τῶ κοινῶ κατῶ

κατέλιπον γδ οὐκ ὀλίγους. ἐπεὶ ἢ οἱ μὲν τεθνήσκουσιν πολ-
 λοὶ δὲ ἢ τυγχάνουσιν ὡς ἐρῶ παρ' ἐξέστης ἢ ἡ πόλις εἰς ἐ-
 ρημίαν τῆς πολιτῶν ἀκούω δὲ τοὺς μὲν αὐτοὺς
 παρ' ἑνὸς, τοὺς δὲ καὶ δι' ἑπιτολῶν κινεῖν τὴν τῆς πό-
 λεως ἀσφαλείαν ἔτοιμός εἰμι, τὰ δοκοῦντα τῇ πόλει
 συμφέρον, ὡς μόνως ἔξεστί μοι, δι' ἑπιτολῶν λέγειν. εἰ δὲ
 καὶ νῦν τὰ μακεδόνων φρονεῖν ἐρῶ σὶ με, καὶ ὡς ἀπορε-
 σθείας γράφοντάς τις δρόντα με δύνω ἢ περὶ ἑσθίαν
 τῆς ἑλλάδος. ἔτοιμός εἰμι καὶ ῥόδου καὶ γῆς ἀπάσης
 ἑλλήνων πρὸς ἑσὺ φέρον, εἰ βούλωνται καὶ πρὸς
 τὸν ἐν πέρσης ἀπειμι καὶ μῆδων βασιλέα. καὶ τοὶ τὰ
 περὶ τὸν τὸ καὶ μῆδων οὐδεὶς ἔφη μὲ πτε φρονεῖν, καὶ
 πάντων ἡκιστα δημοσίων. ἀλλ' οὐδὲ ἐκείσε παύσομαι
 γράφον, ἀ τῇ πόλει εὖ εἰ συμφέρον, οὐ χαρίζεσθαι μέ-
 λων ὑμῖν, ὡς ἄλλοι πινεῖ. ἀλλ' ἐλδοτέρως νοουθετεῖν.
 εὖ γδ εἰδέναί γε, ὅτι τῆς πολιτῶν ἀκούω οὐ μόνον ἐ-
 πιπλήθειν ἢ χαρίζεσθαι θέλοντες ὑμῖν δοκεῖν. οὗτοι καὶ
 μάλιστα πρὸς ἡδονῶν λέγουσι τὴν ὑπὸ ἀσφαλείας
 παρρησίας ὁδοὺν τὴν κολακασίαν ἐλδομένοι. καὶ γδ αὐτῆς
 ὅστις τὰ χαρίζεσθαι πολίταις καὶ ἡγεμόσι πολὺ κηκου-
 ροτέρως προαίρεσις, ἢ βλαδίοντες πινεῖ ἀδύνησι καὶ πε-
 ρεόντος ἐμοῦ παρ' ὑμῖν (οὕτω γὰρ με γῆ λέγειν) ἐν νῦν,
 ὅσον ἐφ' ὑμῖν, τεθνήσκουσιν, ἀπὸ τῆς τῶν ὀλιγω-
 ρείας, ὡς οὐκ ἐδελόντων ἀρχεῖν τῆς ἑλλάδος, ἀποφ' ἐπον-
 ται δὲ ἐπὶ τῶν ἡγεμονίαν, ὡς δυνάμεις, ἡμεῖς δὲ, με-
 τὰ τὴν δοκεῖν ἀρῆσι γερουσίαν, δυνάμει τῆς ἑλλήνων
 ἀρχεῖν νομίζεσθαι θέλετε μόνον ἢ μὴ τὴν μὲν ὑμῖν
 τὰς προσημίας, ἐν δὲ ἑσὺ τῆς δυνάμεως. πωυθάνο-
 μαι γδ, τελοῦσάντος ἀλεξάνδρου, ἀποφ' ἐπέω πινεῖ
 ὑμῖν, καμνοτέρως ἀπείθεσθαι ἀσφαλείαν. ἐγὼ δὲ βουλοί-
 μιν αὐτὰ ταῦτα συμβουλεύειν ὑμῖν. ἀ μὴ ταῦτα συμφέροι.
 εὖ γδ ἡγνοῦμαι, μὴ τὸν δία καὶ τοὺς ἄλλοις θεοῖς ὅτι λαμ-
 πρὸν ὅστις τὸ τοῖς μὲν βαρβαροῖς ἀεὶ πολεμεῖν, τοῖς ἢ ἑλ-
 λήνας ἐλδοτέρως, καὶ ταῦτά γε καὶ τοὺς πατέρας ἡ-
 μῶν προελεθόντες. ἀλλ' εἰς μὲν τὸ βουλεύεσθαι τὰ χεῖρα
 σα, τὴν γνώμην ἡκανῶ οὐσαν εἰς δὲ τὸ δυνάμει, καὶ
 τύχης ἀγαθῆς ὑμῖν δεομένοις. προσήκειν οὐ μόνον
 ἑσὺ καὶ ὑμῖν ὑπελάμβανον, ὅτι ἀδυνατοῖς μὲν ὅστις ἐλ-
 λομεν ἀδυνατοῖς δὲ, οὐκ ἐν οἷς δημοκρατίας ἐπολιτεύ-
 σατο ἀλλ' οἱ τὰς μὲν γνώμας ἐκείνων οὐ χεῖρας εἰσὶ
 τὰς δὲ πρὸς τοὺς πολεμῶν ἀφορμὰς οὐχ ὁμοίας ἔχου-
 σιν. ἐπεὶ δότωσαν μὲν ἡμῖν ξηλοσίας ξηλοσίας, οἱ τὰ τῆς
 ἑλλάδος ἀξία γράφοντες ὑμῖν δότωσαν ἢ ξηλοσίας
 τάλαντα ἀργυρίου, καὶ χρυσίου ἀπέφθου ξηλοσίας δό-
 τωσαν ἢ ἀνδρῶν ἐν ἡβῆ νέων τοσοῦτον πληθὺς, ἢ δὴ γε-
 γυμνασμένων ἐν ὄπλοις καὶ μνηστὴ συμβουλοῦσάντων.
 αὐτοὶ γδ εἰδήσομεν ἀ γῆν ἀσφαλίαν, δυνάμει τὰ δό-
 ξαντα ἀσφαλίαν μὴ δὲ ῥαφωδέτωσαν, μάλιστα ἐπαμνε-
 τες ἡμῶν τοὺς προσημῶν τὴν καὶ τὴν ἡγεμονίαν ὅτι ἐγῆγοντο ἐν
 αὐτῇ καὶ ὑπὸ αὐτῆς καὶ ἐγῆγοντο ἐν αὐτῇ οἱ θεοί. ἐπεὶ,
 πύθεσθε αὐτῆν, τί ἐν τῇ ἀσφαλίαν μάχη τὴν
 πόλιν ἀνήσθη τῆς ἀδυνατοῖς, ὅτι ἀρῆς πρὸς πρὸς ἀδύνα
 ὑπὸ ἀλφροδίου ἐν ἀρείῳ πάγῳ ἐκρίθη, ἀλλ' εἰ πρὸς
 ἀντιπαρῶν ἢ ὅς τις ἄλλος μακεδόνων βασιλεὺς ἡγα-
 νοὶ ἐσμεν ἀγωνισάμεθα τὴν γῆν σκοπεῖν. καὶ ἡ
 κηνοὶ ὡμὲν ἀγαθῆς τύχης ἀναλαβόντες τὰ ὄπλα, ὡς ἔδει
 ἐλδοτέρως τοὺς ἑλλήνας. εἰ δὲ τούτου μὲν ὀλιγομή-
 νομεν, κολακασίαι δὲ ἢ πηλοσόμεθα πῶς οὐ μὴ τὴν
 δοκεῖν ἑαυτοῖς αἰπὸν γερουσίαν τῆς ἀσφαλείας (ὁ μόνον ἐδὲ

A reliqui enim non paucos. Sed quia eorum alij obie-
 runt: multi simili mecum calamitate sunt conflictati:
 & respublica, eorum à quibus gubernetur, penu-
 ria laborat (audio autem quosdam per literas tur-
 bare statum civitatis) iam non recuso, ea quæ mi-
 hi è republica esse videntur, qua sola ratione licet,
 per literas explicare. Quod si me nunc etiam fa-
 cere cum Macedonibus dicunt, & falsæ legationis,
 aut Græciæ proditæ etiam absente aliqui accusant:
 paratus sum ultra & Rhodum & uniuersam Græ-
 ciam fugere, si volent, & ad Persarum & Medorum
 regem proficiscar: et si me stare à Persis & Medis
 neino unquam dixit, & omnium minimè Demo-
 sthenes. sed ne ibi quidem ea scribere desistam, quæ
 vrbi profutura videbuntur: non gratificaturus vo-
 bis, vt alij quidam, sed liberè moniturus. Sciendum
 enim est, eos magistratus, qui magis obiurgare vos,
 quàm gratiam vestrâ aucupari videri volunt, ma-
 ximè ad gratiam loqui: delecta ea assentandi viâ,
 quæ sub velamento libertatis delitescat. Nam hæc
 est gratificandi ciuibus & ducibus viâ multo mali-
 ciosior: quam ingressi quidam Athenis, me & ad-
 huc apud vos superstite (sic enim mihi dicendum
 est) & nunc, quantum in vobis est, mortuo, vestrâ
 culpant ignauiam, vt qui nolitis imperare Græciæ:
 & ad principatum adhortantur, vt quem obtinere
 possitis. Vos verò malle debetis cum opinione i-
 gnauix videri Græcis imperare posse: quàm retenta
 vestrâ alacritate, viribus destitui. Audio enim, A-
 lexandro defuncto quosdam exhortari vos ad re-
 rum nouarum studium. Ego verò ea me vobis
 suadere vellem, quæ in posterum prodesse. Ne-
 que enim ignorabam (testor Iouem Optimum
 maximum, cæterósque deos) magnificum esse, Bar-
 baros perpetuò oppugnare, & Græcos in libertatem
 vindicare: & hoc patrum etiam nostrorum fuisse
 institutum. Verùm, vt optima quæque velitis, id in
 vestrâ animis esse situm: vt autem exequi etiam
 possitis, secunda etiam fortuna vobis esse opus. Exi-
 stimabam igitur, vos quoque meminisse oportere,
 nos, etiam ad Athenienses scribamus, ad eos tamen
 scribere Athenienses, non apud quos rempubli-
 cam Themistocles administravit, sed ad eos, qui,
 cum animis nihilò sint illis inferiores, non easdem
 habeant ad gerenda bella facultates. Nam qui Græ-
 cia digna scribunt: danto vobis trecentas triremes:
 danto triginta millia talentum argenti, & auri puri
 tria millia: danto virorum ætate & robore flo-
 rentium tantam multitudinem, in armis iam exer-
 citatorum: & suadere desinunt (ipsi enim scie-
 mus quid sit agendum, vbi ea quæ probata nobis
 fuerint, exequi poterimus) neque nugæ agunt,
 frustra laudandis maioribus nostris, & regione: il-
 los in ea & pro ea fuisse natos: etiam Deos in ea
 esse ortos. Rogate eos, quid in Charonensi pugna
 vrbi Atheniensium profuerit, quòd Mars suam cau-
 sam cum Neptuno in Areopage disceptarit? Enim-
 uerò illud considerandum est, an ad prælio decer-
 tandum cum Antipatro, aut quouis alio Macedo-
 num rege iustas vires habeamus? Quod si erit:
 diis approbantibus, sumptis armis Græcos in
 libertatem asseramus. Sin hoc quidem negle-
 xerimus, assentationibus autem inducti, superati
 fuerimus: qui fieri poterit, vt in calamitatem
 non incidamus? præterquam quòd nosmetip-
 si in mala coniecisse videbimur, quæ sola
 res in miseriis nullam consolationem habet.

ἡγεμονίαν ἔχει τοῖς κακῶς ἀσφαλίαν ἀτυχήσομεν;

